sb. z. a n. Výrazem tím se vyjadřuje jen skutečnost, že dotyčná osoba přestala býti členem určité organisace. Pro názor tu hájený svědčí ustanovení § 5 pův. zákona, jež nedoznalo změny pozdějším zákonem, že totiž nemá nárok na státní příspěvek, kdo má sice nárok na podporu podle stanov odborové organisace, ale nebyl před tím, než se stal nezaměstnaným, již po tři měsíce jejím členem, a že započítání členství v jiné organisaci přistupujícímu členu do členské doby novou organisací platí i pro státní příspěvek. I tu klade zákon důraz jen na poměr osoby požadující státní příspěvek k určité organisaci, aniž by uváděl jako důležitou okolnost, proč nebyla dříve nebo přestala býti členem organisace. Zákonodárce, věda, že poměr může přestati činností buď člena, buď organisace, byl by to v § 4 blíže vyznačil obdobně jak v § 5 čís. 4 zák. čís. 267/21 sb. z. a n., kde ustanovil, že nárok na státní příspěvek nemá, kdo byl vlastní vinou ze zaměstnání propuštěn, nebo kdo dobrovolně práci opustil bez závažné příčiny. Neprávem se dovolává odvolací soud důvodové zprávy výboru sociálně politického a rozpočtového (tisk 391) a vládního návrhu (tisk 308). Právě z nich jest patrno, že důležitým bylo jen členství, t. j. poměr osoby k organisaci a nikoliv důvod, z něhož poměr ten přestal. Podle nich bylo ono ustanovení pojato do zákona, by se předešlo nesprávným tvrzením o předchozím členství, o době členství, výši a počtu zaplacených příspěvků. O tom, že by doba členství, které osoba požadující státní příspěvek pozbyla nikoliv vlastním rozhodnutím, nýbrž rozhodnutím organisace na základě stanov, nepřicházela v úvahu, se zmínky v nich nečiní. Nebylo proto rozhodným, zda žalobkyně ze žalované organisace vystoupila sama či byla vyloučena, poněvadž podle uvedených zákonů přísluší jí domáhaný nárok bez ohledu na to, jakým způsobem došlo k zániku jejího členství, a nebylo třeba okolnost tu zjišťovati. Nezůstalo tedy řízení před prvním soudem v tom směru kusým a bylo rozhodnouti, jak ve výroku uvedeno, při čemž se podotýká, že další návrh stěžovatelky, by rozsudek prvního soudu byl potvrzen, jest neodůvodněný, poněvadž nejvyšší soud nemá možnosti ve věci samé rozhodnouti, když tu není takové rozhodnutí soudu odvolacího a podaného proti němu dovolání. Vzhledem na vyslovený názor není třeba se obírati vývody rekursu ve příčině otázky, zda žalovaná mohla platně žalobkyni vyloučiti. Také není třeba přihlížeti k jeho vývodům, které se opírají o to, že členská knížka byla vlastnictvím žalobkyně, poněvadž o tento právní důvod nebyl žalobní nárok opřen.

Čís. 12643.

Řízení o určení závazků nezletilce z jeho nemanželského otcovství jest zmatečné, nebylo-li jednáno se zákonným zástupcem (s otcem) nezletilce.

(Rozh. ze dne 26. května 1933, R II 208/33.)

Nezl. Ludvík R. uznal nemanželské otcovství k dítěti a prohlásil, že jest ochoten platiti na dítě výživné měsíčních 80 Kč. Usnesením ze dne

11. ledna 1933 uložil poručenský soud nezl. Ludvíku R-ovi platiti na dítě výživné. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolací rekurent napadá usnesení rekursního soudu právě tak, jako napadal již usnesení prvního soudu, pro zmatečnost (§§ 41 písm. f), 46 odst. 2 nesp. říz), a to právem. První soud jednal s Ludvíkem R-em ml., podle spisů nezletilým a proto k právnímu jednání a k jednání před soudem nezpůsobilým (§§ 21, 865 obč. zák., § 1 c. ř. s. a § 7 nesp. říz.). Se zákonným zástupcem Ludvíka R-a ml., s jeho otcem nejednal. Spolupůsobení zákonného zástupce, ježto šlo o závazky z nemanželského otcovství (§ 166 obč. zák., § 16 nov. I.), bylo však nutné. Stanovisko nižších soudů, že spolupůsobení toho, pokud se týče zastoupení zákonným zástupcem třeba nebylo, ježto prý jde o závazky týkající se toho, s čím Ludvík R. ml. může volně nakládati, najmě výtěžků z jeho vlastní výdělečné činnosti (§§ 151, 246 a násl. obč. zák., § 2 c. ř. s.), nemá, jak z ustanovení nižších soudů samých vidno, opodstatnění. Řízení před prvním soudem bylo zmatečné (§ 41 písm. f) nesp. říz.) a nedostatek tento nebyl ve druhé stolici, ač, jak řečeno, byl v rekursu uplatňován, odstraněn. Bylo se proto na dovolací rekurs usnésti, jak se stalo (§ 46 odst. (2) nesp. řízení).

Čís. 12644.

Ustanovení §§ 179 a 184 not. řádu týkají se i poplatků za zřízení soukromé smlouvy, třebaže napotom se smlouvy sešlo.

O popřené výši notářských poplatků nelze rozhodnouti ve sporu. Žalobu o zaplacení notářských poplatků jest jako předčasnou zamítnouti, namítl-li žalovaný ve sporu přemrštěnost nároku, třebaže neuplatňoval předčasnost jejich požadování.

(Rozh. ze dne 26. května 1933, Rv II 939/31.)

Žalobou, o niž tu jde, domáhal se notář na žalovaných zaplacení 4010 Kč za práce spojené se sepisem kupní smlouvy, s níž napotom sešlo. Procesní soud prvé stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu pro tentokráte zamítl. Důvody: Mylný jest názor odvolatelů, že v souzeném případě jest pořad práva vyloučen. Pro tento názor není opory v ustanovení § 179 not. ř. Toto zákonité ustanovení má platnost jen pro případy, ve kterých jest odporováno vyúčtování poplatků, t. j. jen jich výši nebo započítávání jednotlivých položek a pod., nevztahuje se však na případy, kde se odporuje platební povinnosti co do důvodu podle § 175 not. ř., neboť tato otázka nespadá do vyúčtování, t. j. do zjištění výše poplatků. V souzeném případě popřeli žalovaní i povinnost poplatky vůbec platiti, i jich výši,